

TAVASZI TÓCSAK.

I.

Szeretem, ha kikelet nyiltán
 Vizektől csillan meg a rétség,
 Szeretem a tavaszi tócsák
 Csodálatos mély tükrözését.

Szeretem az útszéli árkot,
 Ha megtelik vízzel színültig,
 S tükrében a fakadó fűzfák
 Zilált rajzának árnya fürdik.

Fejét ezernyi zsenge fűszál
 Kiváncsian kidugja körben,
 A vízre hajló asszu nád is
 Megéled a varázs-tükröben.

Sötétebb lenn egy árnyalattal
 S mélyebb a mennybolt tiszta kékje ...
 Hát amikor felhők tolongnak,
 Fent és alant, a nyájas égre!

Fenn a magasban tán csak áldott,
 Esőt ígérő felleg úszik;
 De lenn a vízben füstökádó
 Sárkány gomolygó teste kúszik.

S míg fenn az ég tavaszi kékjén
 A barnaszárnyú felleg átszáll,
 Remegni kezd a víztükröben
 A fű, a fűz s a gyenge nádszál.

II.

Lelkem, te kis tó, kebleden
 Csak partodat tükrözgeted;
 De átfogod csodáival
 A rád hajló egész eget.

Vargha Gyula.